

## ПРЕДГОВОР

. . .

Когато Джъстин Тимбърлейк изплаква болезнената си раздяла с Бритни Спийрс през 2002 година в песента *Cry Me a River*, Лизи Джагър показва автобиографичното му видео на своя баща. „Виждаш ли сцената в това видео? – пита го тя. – Това действително се е случило, татко.“ Мик Джагър инстинктивно разбира, че правилата, валидни за другите звезди, не се отнасят задължително и за него. „Ако напиша истината за моя живот, точно и без заобикалки – казва ѝ Мик, – хората ще се стреснат.“ Не и милионите фенове, които обхващат толкова много поколения и за които терминът *Jagger swagger* (Наперения Джагър) определя какво означава да си истински „хип“, най-страхотният, абсолютният връх – и не просто преди петдесет години, когато Мик за първи път стъпва на сцената с „Ролинг Стоунс“, а днес. Докато „Стоунс“ приближават своята петдесетгодишнина, много съвременни артисти, като Кеша, Кание Уест и „Блейк айд пийс“, отдават музикална почит на Джагър, но никой не го прави по-запомнящо се от Адам Ливайн от „Maroon 5“ и Кристина Агилера, които обединиха гласовете си в музикалното кресчендо в тяхна чест – *Moves Like Jagger* (Движи се като Джагър). Представено най-напред в хитовото риалити шоу „The Voice“ през юни 2011 година, *Moves Like Jagger* бързо стига до номер едно в класациите. Благодарение на върховното видео, представящо дългурестия, татуиран Ливайн, съблазнителната Агилера и приковаващите архивни кадри на бързоногия Мик – истинската звезда на продукцията, – *Moves Like Jagger* доминираше над музикалния ландшафт през останалата част от годината.

Кой е той? Скачащият Джак Светкавицата? Уличният боец? Среднощният скиталец? Богат мъж с вкус?<sup>1</sup> Оказва се, че е всичко това и дори много повече. По всякакви дефиниции и стандарти Мик Джагър е оригинал, една от доминиращите фигури на нашето време. Пристъпвайки важно, наперено, понякога зловещо, но винаги хипнотизиращо, той ни е сграбчил за гърлото още преди половин век и – за разлика от толкова много негови даровити колеги – никога не ни е пускал. Може да се спори дали Джагър е последният от рок титаните, макар че дори това описание е слабо за него. През последния половин век – от бурните, непокорни шейсет години на миналото столетие, през хедонистичните седемдесет, до процъфтяващите осемдесет и лишените от всякакви табута деветдесет, до оскъдната, кризисна 2012 година – Мик се просмуква в порите на културата по начин, по който малцина други го могат.

За бейби бумърите и за следващите поколения Мик е криво огледало, отразяващо всяка фаза, модна приумица, движение и тенденция. След като веднъж „Бийтълс“ са трасирали пътя със своя скрипящ от чистота бранд на юношеския си бунт, „Стоунс“ се перчат с това, че са мръсни, мърляви, развлечени, нецензурни и груби. Студентите излизат на улицата, за да протестират срещу войната във Виетнам, и Мик им дава изпълнени с гняв химни.

Никоя група не въплъщава секса, наркотиците и нравите във времето на рокендрола, рокендролния етос в по-голяма степен от „Стоунс“. А когато към целия микс се добавя и окултното, Мик се обвива не в някаква мистична роба, а в кървавочервения плащ на Луцифер. Със своя имидж на уличен мачо-боец Мик става аватар на андрогинния шик – носи спирала и червило и изучава бисексуалната си страна. Това на свой ред безпроблемно се трансформира в диско ерата, когато напъхва кокалестото си тяло в бели сатенени гащеризони, къпе се в бляскава пищност и гръмко пее танцови хитове между кокаиновите си пиршества. *Just Say No* (Просто кажи не) през Рейгъновите осем десет години на миналия век донася нова промяна в имиджа на Джагър. Мик вече е семеен мъж и застава твърдо срещу дрогата. „Ооо – заявява вече той със съвсем сериозно изражение на лицето, сякаш предишните трийсет години изобщо не са съществували, – аз никога не съм правил нито едно от тези неща.“ Както се оказва, не само устните на Мик изглеждат по-големи, отколкото са в действителност. Всичко, което той прави както на сцената, така и в живота, изглежда сякаш по-голямо, по-бързо, по-шумно. Като фронтмен на „Ролинг Стоунс“ той пее, скача, лудува, перчи се, импровизира и да, държи се арогантно пред най-многобройната публика в историята. До 2010 година от десет най-касови концертни турнета на всички времена „Ролинг Стоунс“ заемат първо, трето, четвърто, пето и девето място. Но, разбира се, съществуват и записите – удивителните 250 милиона продадени албума, – и годишните класации никога не пропускат да обявят „Ролинг Стоунс“ за най-великата рок банда на всички времена. Кое то логично прави Мик рок вокалист номер едно на всички времена.

Извън сцената той отговаря на очакванията, като живее разпуснатия, потънал в разкош живот на арогантна, самообсебена, привидно напълно извън контрол рок звезда. Публичните драми и личните душевни болки се описват в най-големи и дребнави подробности от ненаситната преса заедно с отвратителни ексцесии от личния живот на Мик: разточително пищни къщи и лимузини, частни самолети и яхти, наркотици, жени – и понякога мъже. Но най-вече жените. Междувременно Мик използва уменията, които е придобил като студент в London School of Economics, за да помогне на състава си да печели милиони и да направи членовете му невероятно богати – конкретно при самия Мик става дума за порядъчната сума от 400 милиона долара. Освен това той продължава да робува на мечтата си да бъде приет в най-висшите кръгове на британското общество – и в преследването ѝ с времето успява да получи рицарско звание. Почти през целия си зрял живот този гласовит враг на установените норми се заиграва с английската аристокрация – просто още едно от умопомрачителните преплетени противоречия, които изграждат човека Джагър.

Мик е ученик от английските предградия, който експлодира на сцената, пеейки блусове от централните американски райони; син на учител по физическо възпитание, той става емблема на разкрепостения хедонизъм; уличен хулиган с рафинираните вкусове на порядъчен английски джентълмен; андрогинен дилетант в бисексуалната любов с

безкрайни хетеросексуални апетити; рицар на кралството, който петдесет години се наслаждава на своя световноизвестен имидж на заслужил рок бунтар, легендарният донжуан, чиито най-дълготрайни отношения в живота са с друг мъж, който заявява, че изобщо не го разбира: Кийт Ричардс.

## Из глава 10

### Общуване с Уилям и Кейт / Президентът на Франция ревнува / Отмъщението на малкото пицовче

Президентът на Франция ревнува – ревнува от Мик Джагър. Никола Саркози си е въобразявал, че осемгодишната любовна афера на съпругата му с Мик е приключила, но в апартаментата си, който тя все още държи във вилата „Монтморенси“ в шикозния парижки Шестнайсети арондисман, има поставена снимка в сребърна рамка, на която тя и Джагър са прегърнати на морския бряг. Обича ли го тя още? – иска да знае той. – Обича ли я той? Двамата мъже имат много общи неща помежду си – и единият, и другият е компактно харизматично динамо, фитнес фанатик и по свой собствен начин – секс символ. И двамата не се подчиняват на условностите и обичат противоречията. Те, които някога са били приемани за ренегати, сега действат от върха на властта и престижа. За скандалните им похождения с представителките на противоположния пол пишат всички вестници. След два провалени брака и безброй афери (втората съпруга на Саркози, Сесилия, също бивш модел, го е заклеимила като „женкар“ и „непристоен“) и двамата са се влюбили в една и съща жена.

Дамата на техните сърца всъщност не е стояла в бездействие през няколкото години, последвали момента, в който за последно си е разменяла обиди с Джери Хол. Насърчавана от Мик, през 1977 година Карла, която има характерен, плътен дрезгав глас, е започнала кариера като певица. Първият ѝ албум е хит във франкофонските страни и тя продава над два милиона копия от него в Европа. Междувременно личният живот на Бруни има не по-малко извивки и завои от трасето на „Гран При Монте Карло“. От началото на десетилетието Карла е имала връзки с актьорите Венсан Перез и Чарлз Берлинг, френския режисьор Лео Кара, ловеца на нацисти Арно Кларсфел (който всъщност е работил с бъдещия президент на Франция, когато Саркози е бил вътрешен министър) и дори с бившия премиер на Франция, Лорен Фабиан.

През 2001 година тя живее с изтъкнатия френски интелектуалец Жан Пол Ентован, но се влюбва в сина му, философа проф. Рафаел Ентован, който по това време е женен за френска писателка Жюстин Леви. Аферата слага край на брака му и през 2001 година Карла му ражда син, Орелиен. В романа си „Нищо сериозно“, излязъл през 2004 година, Леви разказва приказката за „Паула“, богомолка с усмивка на терминатор, която забягва със съпруга на главната героиня. Въпреки това тя не приема обвинения относно Мик и ролята, която е изиграла или може би не е изиграла, в скъсването му с Джери Хол. „При него имаше толкова много други жени – казва тя. – Аз бях една от всичките четири хиляди други жени. Но изобщо не се чувствам отговорна.... Мисля, че той е като Дон Жуан. Аз съм свикнала с това, защото в Италия мъжете много обичат жените.“ Само няколко месеца преди да срещне бъдещия си съпруг, Карла признава, че двамата с Мик са най-малкото „много близки приятели“ и че тя никога не е чувствала, че аферата с него вреди на репутацията ѝ. „Аз бих била горда това да се знае – казва тя. – Не е като да съм имала връзка с генерал Пиночет или с Мусолини.“ Освен това, добавя тя, „когато имаш отношения с някого, той става просто един мъж. Ако е талантлив, разбира се, е по-добре. Но все пак мъжът си е просто мъж.“